

Tårar.

En dag, en varm och vacker högsommardag,
sitter jag vid dammen, Betseledammen,
Det är på min barndoms marker.
Men på den tiden, när jag var ung,
hette det inte damm
Då ver det fors, Betseleforsen.

Vattnet kluckar mot stenvuren,
ibland lite hårdare.
Då händer det, att det stänker över kanten
det rinner och droppar.
Tårar, tänker jag, tårar
tårar över att inte längre få fors,
och rinna och stänka och sjunga som förr.

Eller är det kanske glädjetårar?
glädje över att det ännu finns vatten
Vatten, någorlunda rent.
Inte kristallklart som förr, men ändå.
I dag kan Uman ge vatten
till oss bortskämda, överkonsumerande svenskar.

Gunhild.

Detta skrev jag den 10-6-92. Jag var i Vindelstrand, Karin och Ronnys underbara sommarbostad. Inspirationen hade jag fått fem dagar tidigare då Alida, Einars och vi var till Lycksbäckdammen. Det var sista gången jag träffade Einar. En månad senare dog han. Kanske var det inte en tillfällighet att det jag skrev kom att handla om tårar?

DS.